

З А К О Н
О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И
РЕПУБЛИКЕ ХРВАТСКЕ О ИЗРУЧЕЊУ

Члан 1.

Потврђује се Уговор између Републике Србије и Републике Хрватске о изручењу, сачињен у Београду 29. јуна 2010. године, у оригиналу на српском и хрватском језику.

Члан 2.

Текст Уговора у оригиналу на српском језику гласи:

УГОВОР

ИЗМЕЋУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И РЕПУБЛИКЕ ХРВАТСКЕ О ИЗРУЧЕЊУ

Република Србија и Република Хрватска (у даљем тексту: државе уговорнице),

свесне потребе даљег унапређења међусобне сарадње у области правосуђа,

узимајући у обзир високу опасност организованог криминала и корупције, њиховог транснационалног ширења, као и важност борбе против организованог криминала и корупције, те потребу за ефикасном међусобном сарадњом држава у тој борби,

у жељи да посебно регулишу сарадњу у погледу изручења,
договориле су се о следећем:

Обавеза изручења

Члан 1.

Државе уговорнице се обавезују да ће у складу с одредбама овог уговора, на молбу, једна другој изручивати лица, која се у држави која тражи изручење (у даљем тексту: држава молила) гоне због кривичног дела или се траже ради извршења казне затвора или друге мере која укључује одузимање слободе, у складу са правом држава уговорница.

Начин комуницирања

Члан 2.

(1) Надлежни органи држава уговорница код спровођења овог уговора комуницирају писаним путем и то преко министарстава надлежних за послове правосуђа.

(2) Дипломатски пут општења овим није искључен, ако за то постоје оправдани разлози.

(3) У хитним случајевима, молбе и обавештења према овом уговору могу се достављати преко Међународне организације криминалистичке полиције (ИНТЕРПОЛ).

Језик и легализација

Члан 3.

(1) Молбе које се подносе и документација коју треба доставити према одредбама овог уговора, састављају се на језику државе молила. Превод на језик државе од које се тражи изручење (у даљем тексту: замољена држава) није потребно прилагати.

(2) Легализација исправа из става (1) овог члана није потребна.

Документација

Члан 4.

Уз молбу за изручење држава молиља треба да приложи:

1) средства за утврђивање истоветности лица чије се изручење тражи, (тачан опис, фотографије, отисци прстију и сл);

2) потврду или друге податке о држављанству лица чије се изручење тражи;

3) оптужницу или пресуду или одлуку о притвору или који други акт истог правног значаја, у изворнику или овереном препису. У овим актима мора бити наведено: име и презиме лица чије се изручење тражи и други подаци који су потребни за утврђивање његове истоветности, опис дела, законски назив кривичног дела и докази за основу сумњу;

4) извод из текста законских одредби које ће бити примењене или су биле примењене према лицу чије се изручење тражи, због дела поводом кога се изручење тражи;

5) податке о дужини кривичне санкције када се ради о изручењу лица ради издржавања остатка кривичне санкције.

Допуна документације

Члан 5.

(1) Ако су подаци и документација које је доставила држава молиља недовољни за доношење одлуке замољене државе на основу овог уговора, замољена држава може да тражи допунска обавештења и документацију и да одреди примерен рок за њихово достављање.

(2) Рок из става (1) овог члана може се на образложену молбу продужити.

Члан 6.

(1) Ако држава молиља у роковима предвиђеним чланом 5. овог уговора не достави допунске податке и документацију, замољена држава ће одмах обуставити поступак за изручење и лице чије се изручење тражи пустиће на слободу.

(2) Трошкови који су настали неоснованим одузимањем слободе у случају из става (1) овог члана надокнадиће држава молиља замољеној држави.

Кривична дела за које се изручење дозвољава

Члан 7.

(1) Изручење ради кривичног гоњења дозволиће се само ако је за кривично дело према праву обе државе уговорнице прописана казна затвора или мера која укључује одузимање слободе у трајању од најмање једне године.

(2) Изручење ради извршења правноснажно изречене казне затвора или мере која укључује одузимање слободе дозволиће се само за кривична дела која су кажњива према праву обе државе уговорнице и ако трајање казне затвора или мере која укључује одузимање слободе, односно њихов остатак који се треба извршити износи најмање четири месеца.

Дозвољеност изручења

Члан 8.

Изручење држављана замољене државе или лица без држављанства са пребивалиштем у замољеној држави ће се дозволити само за кривична дела организованог криминала и корупције у складу са њиховим међународно прихваћеним дефиницијама, при чему посебно треба узети у обзир:

- 1) Конвенцију Уједињених нација против транснационалог организованог криминала, од 15. новембра 2000. године, с протоколима;
- 2) Конвенцију Уједињених нација против корупције од 31. октобра 2003. године;
- 3) Кривично-правну конвенцију о корупцији од 27. јанура 1999. године, с протоколом.

Одбијање изручења због азила или међународноправних обавеза

Члан 9.

Изручење се неће дозволити:

- (1) ако лице чије се изручење тражи ужива азил на територији замољене државе;
- (2) ако би изручење било у супротности с обавезама замољене државе из мултилатералних уговора који је обавезују, а посебно обавезама из Европске конвенције о изручењу из 1957. године и додатних протокола.

Начело ne bis in idem

Члан 10.

- (1) Изручење се неће дозволити ако се тражи због дела за које је лице чије се изручење тражи у замољеној држави већ правноснажно осуђено или ослобођено, или је против њега кривични поступак правноснажно обустављен, или је оптужба против њега правноснажно одбијена.
- (2) Изручење се може дозволити ако је поступак правноснажно окончан искључиво због процесних разлога предвиђених правом држава уговорница.
- (3) Изручење се неће дозволити ако се тражи због дела за које је лице чије се изручење тражи правноснажно осуђено или ослобођено у трећој држави, а изречена кривична санкција извршена или опрштена или је неизвршени део санкције опрштена или је према праву треће државе наступила застарелост извршења кривичне санкције.

Застарелост

Члан 11.

Изручење се неће дозволити ако је кривично гоњење или извршење кривичне санкције застарело према праву једне од држава уговорница.

Обострана кажњивост

Члан 12.

Изручење се неће дозволити ако се тражи због дела које није кривично дело према праву једне од држава уговорница.

Кривично гоњење због истог дела у замољеној држави

Члан 13.

Изручење се може одбити ако се лице чије се изручење тражи, због истог кривичног дела кривично гони у замољеној држави.

Начело територијалности

Члан 14.

(1) Изручење се може одбити ако се тражи због кривичног дела које је у целости или делимично извршено на територији замољене државе.

(2) Изручење се може одбити ако се тражи због кривичног дела извршеног ван територије државе молигље, и ако право замољене државе не дозвољава кривично гоњење за исто кривично дело извршено ван њене територије.

Судска надлежност замољене државе

Члан 15.

Изручење се може одбити због дела које подлеже судској надлежности замољене државе.

Амнестија

Члан 16.

Изручење се неће одобрити за кривично дело које је обухваћено амнестијом у замољеној држави, ако је она надлежна за кривично гоњење за то кривично дело према свом праву.

Осуда у одсуству

Члан 17.

Ако је лице чије се изручење тражи правноснажно осуђено у одсуству, изручење ће се дозволити само ако држава молигља да гаранције да ће кривични поступак после изручења поново спровести у присуству изрученог лица.

Посебни случајеви због којих се одбија изручење

Члан 18.

(1) Изручење се неће дозволити за дела за која је према праву обе државе уговорнице прописана казна затвора или мера која укључује одузимање слободе, у најдужем трајању од пет година и ако би изручење очигледно изузетно тешко погодило лице чије се изручење тражи због његових година, дугог боравка у замољеној држави и других озбиљних разлога личне природе.

(2) Ако се изручење не дозволи због разлога из става (1) овог члана, замољена држава ће испитати може ли се против лица чије се изручење тражи покренути кривични поступак због дела на којем се темељи молба за изручење. О резултатима испитивања и кривичног поступка замољена држава ће обавестити државу молиљу.

Одлагање изручења и привремено изручење

Члан 19.

(1) Ако се против лица чије се изручење тражи, у замољеној држави води кривични поступак, или је у тој држави осуђено због неког другог кривичног дела, а не оног који је предмет изручења, изручење се може одложити док се тај поступак не оконча, а у случају осуде - док се кривична санкција не изврши.

(2) Ако би због одлагања изручења у држави молиљи кривично гоњење могло да застари, или би његов ток био озбиљно ометан, може се, на образложено тражење државе молиље, дозволити привремено изручење ради вођења кривичног поступка. Држава молиља мора у том случају изручено лице вратити одмах након што се обаве неопходне процесне радње због којих је било дозвољено привремено изручење.

(3) Држава молиља мора привремено изручено лице, за време боравка на њеној територији, држати у притвору. Време проведено у притвору, од дана, кад привремено изручено лице напусти територију замољене државе до дана када се на њену територију врати, урачунава се у кривичну санкцију која ће бити изречена или извршена у замољеној држави.

Постојање више молби за изручење

Члан 20.

(1) Ако изручење због истог дела траже држава уговорница и трећа држава, замољена држава одлучује о изручењу узимајући у обзир све околности, посебно тежину кривичног дела, место извршења кривичног дела, време подношења захтева за изручење, држављанство лица чије се изручење тражи и могућност његовог даљег изручења.

(2) Ако се молбе односе на различита дела, а донесе се одлука о изручењу трећој држави, замољена држава ће другој држави уговорници, заједно с одлуком о молби за изручење саопштити да ли је сагласна с евентуалним даљим изручењем из треће државе другој држави уговорници.

Притвор у поступку изручења

Члан 21.

(1) Ако су испуњени формални услови за изручење, замољена држава уговорница након пријема молбе за изручење може, у складу са својим правом, лицу одредити притвор, осим ако изручење очигледно није дозвољено.

(2) У хитним случајевима, на изричити захтев надлежног органа државе молиље, надлежни орган замољене државе може привремено притворити лице и пре пријема молбе за изручење. У захтеву се наводи постојање једне од исправа из члана 4. тачка 3) овог уговора и да постоји намера да се поднесе молба за изручење. Захтев треба да садржи и податке о кривичном делу због којег ће се тражити изручење, време и место његовог извршења, податке о прописаној или изреченој санкцији, односно њеном остатку, као и, уколико је то могуће, опис лица чије ће се изручење тражити.

(3) Захтев из става (1) овог члана може се поднети преко министарства надлежних за послове правосуђа, дипломатским путем, или преко Међународне организације криминалистичке полиције - ИНТЕРПОЛ, било којим погодним средством писаног комуницирања.

(4) Међународна потерница се сматра захтевом за привремено притварање.

(5) О томе да је притворила лице у складу с одредбама овог члана, замољена држава мора без одлагања обавестити државу молиљу.

(6) Привремени притвор биће укинут ако молба за изручење и документација наведена у члану 4. овог уговора не буду достављени замољеној држави у року од 18 дана од дана притварања. Притвор се, на образложени захтев државе молиље, може продужити али не дуже од 40 дана од дана притварања.

(7) Пуштање на слободу не спречава поновно притварање лица, ако молба за изручење буде касније достављена.

Одлука о молби за изручење

Члан 22.

(1) Замољена држава мора о молби за изручење одлучити без одлагања, и о својој одлуци обавестити државу молиљу.

(2) Одлука којом се изручење одбија у целости или делимично мора бити образложена.

Поједностављено изручење

Члан 23.

(1) Замољена држава може да лице чије се изручење, односно привремено притварање ради изручења захтева, изручи по поједностављеном поступку, ако оно пред надлежним судом замољене државе изричито изјави да је сагласно са оваквим начином изручења и ако су испуњене претпоставке за изручење.

(2) У случају поједностављеног изручења није потребно подношење молбе за изручење са документацијом, међутим, замољена држава, уколико сматра да је то неопходно, може да затражи одређене податке и документе од државе молиље.

(3) Изручење по поједностављеном поступку има дејство изручења у редовном поступку.

Начело специјалности

Члан 24.

(1) Изручено лице не може бити кривично гоњено, подвргнуто извршењу казне затвора или друге мере која укључује одузимање слободе или изручено трећој држави, због кривичног дела извршеног пре изручења, а које није предмет изручења.

(2) Услови из става (1) овог члана неће се применити:

1) ако се изручено лице изричито одрекло гаранција из става (1) овог члана;

2) ако изручено лице, иако је имало могућности, није у року од 45 дана од дана његовог коначног пуштања на слободу, напустило територију државе уговорнице којој је било изручено или, ако се после напуштања те територије, на њу поново вратило;

3) ако држава која је изручила лице да сагласност, у ком циљу се подноси молба са прилозима наведеним у члану 4. овог уговора и судски записник са изјавом изрученог лица.

Промена правне квалификације

Члан 25.

Ако се за време поступка у држави молићи промени правна квалификација кривичног дела која је важила за време поступка изручења, изручено лице може се кривично гонити или осудити само ако је изручење дозвољено према новој правној квалификацији.

Урачунавање притвора у кривичну санкцију

Члан 26.

Ако је изручено лице у држави уговорници било притворено због кривичног дела због којег је изручено, време проведено у притвору урачунава се у кривичну санкцију.

Предаја лица које се изручује

Члан 27.

(1) Ако се изручење дозволи, замољена држава ће државу молићу обавестити о месту и времену предаје, као и о времену које је тражено лице провело у притвору ради изручења.

(2) Лице чије је изручење дозвољено може се пустити на слободу, ако га надлежни орган државе молиће не преузме у року од 10 дана од дана утврђеног за предају.

(3) Ако предаја лица чије је изручење дозвољено није могућа због ванредних околности, држава уговорница на чијој су страни ове околности настале ће о томе обавестити другу државу ради постизања договора о новом времену предаје.

Поновна молба за изручење

Члан 28.

Ако изручено лице на било који начин избегне кривично гоњење или извршење кривичне санкције, а нађе се на територији замољене државе, моћи ће да буде изручено на поновљени захтев. У том случају није потребно да уз захтев буду приложена документа из члана 4. овог уговора, ако су још увек на располагању замољеној држави.

Предаја предмета

Члан 29.

(1) Предмети или исправе могу се запленили и предати другој држави уговорници у складу са правом замољене државе, ако о томе постоји одлука надлежног органа државе молигље.

(2) Замољена држава уговорница може одложити предају предмета или исправа, ако су јој потребни у другом кривичном поступку који је у току.

(3) Држава молигља ће вратити предмете или исправе замољеној држави уговорници, након окончања поступка за који су били тражени, уколико се замољена држава тог не одрекне.

Члан 30.

(1) Ако се дозволи изручења лица, замољена држава ће, и без посебне молбе, дозволити предају предмета:

1) који се могу употребити као доказно средство;

2) које је лице, које се изручује, стекло кривичним делом или уновчавањем предмета који потичу од извршења кривичног дела.

(2) Ако изручење које би по овом уговору било дозвољено, није могуће јер је лице које треба изручити побегло или умрло, или га није могуће пронаћи на територији замољене државе, предаја предмета ће се и поред тога дозволити.

(3) Права замољене државе и трећих лица на предмете из става (1) овог члана остају не дирнута. Ако постоје таква права, држава молигља ће предмете, по окончању поступка, што пре и бесплатно вратити замољеној држави. Ако би таква права била повређена предајом, предаја се неће дозволити.

(4) Предаја предмета се обавља према праву замољене државе, с тиме да се не примењују прописи о увозу и извозу робе и девиза.

(5) Предаја предмета ради враћања оштећеном може се извршити уз сагласност друге државе уговорнице и пре него што је дозвољено изручење, ако је лице које се изручује сагласно да се предмети непосредно врате оштећеном.

Примена процесног права и обавештења

Члан 31.

(1) Ако овим уговором није одређено другачије, на поступак у вези изручења и на притвор на територији замољене државе, примењује се право замољене државе.

(2) Ако се лице изручује ради кривичног гоњења, држава молигља ће обавестити замољену државу о исходу кривичног поступка и доставити јој правноснажну одлуку.

Транзит

Члан 32.

(1) Транзит лица које треба да изручи трећа држава једној држави уговорници, преко територије друге државе уговорнице, биће одобрен, ако овим уговором није другачије уређено, под истим условима као код изручења.

(2) Молба за транзит преко територије државе уговорнице треба да садржи документацију из члана 4. овог уговора.

(3) Замољена држава може да одбије молбу за транзит преко своје територије ако се ради о лицу против кога се у тој држави води кривични поступак или је против њега изречена осуђујућа пресуда која није извршена, или ако би по мишљењу замољене државе транзит могао да нанесе штету интересима те државе.

(4) Без сагласности државе која је одобрила изручење траженог лица, држава уговорница преко чије територије се врши његов транзит, не сме то лице да гони нити да према њему изврши кривичну санкцију због дела које је извршено пре транзита.

(5) У току транзита замољена држава ће лице које се спроводи држати у притвору.

Превоз ваздушним путем

Члан 33.

(1) Ако је код изручења лице потребно превести из треће државе у државу уговорницу ваздушним путем, без међуслетања преко територије друге државе уговорнице, није потребно изричито одобрење државе уговорнице преко чије територије се лет обавља. Ту државу ће држава молиља унапред обавестити о постојању једне од исправа из члана 4. тачке 3). овог уговора, као и држављанству лица које се изручује.

(2) У случају непредвиђеног међуслетања на територију државе преко чије територије се обавља лет, обавештење из става (1) овог члана има иста дејства као и молба за притварање из члана 21. овог уговора.

Трошкови

Члан 34.

(1) Трошкове за изручење сноси држава уговорница на чијем су подручју настали.

(2) Трошкове транзита сноси држава молиља.

(3) Трошкове превоза авионом сноси држава која је такав превоз предложила.

Завршне одредбе

Члан 35.

Све спорове о тумачењу или примени овог уговора државе уговорнице ће решавати дипломатским путем.

Члан 36.

(1) Уговор ступа на снагу даном пријема последње од нота којима се државе уговорнице узајамно обавештавају о спроведеном поступку потврђивања у складу са њиховим правом.

(2) Уговор се закључује на неодређено време. Свака држава уговорница може уговор отказати писмено дипломатским путем и у том случају Уговор престаје да важи након истека шест месеци од дана пријема обавештења о отказивању.

(3) Уговор ће се привремено примењивати од дана потписивања.

Сачињено у Београду, дана 29. јуна 2010. године, у два оригинална примерка, сваки на српском и хрватском језику, с тим да су оба текста подједнако веродостојна.

ЗА РЕПУБЛИКУ СРБИЈУ

Снежана Маловић, с.р.

ЗА РЕПУБЛИКУ ХРВАТСКУ

др Иван Шимоновић, с.р.

Члан 3.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије - Међународни уговори”.